

VÁCLAV ŠOLC



NEJSEM NIKDO

● — pointa

Nejsem Nikdo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Václav Šolc
Nejsem Nikdo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



Poděkování

Kniha Nejsem nikdo by nemohla vzniknout bez podpory mnoha lidí.

Rád bych poděkoval mojí sestře Anežce Šolcové, která mi do knihy nakreslila nádherné ilustrace.

Za štědrý sponzorské dary moc děkuji svým rodičům Zbyňce a Zdeňkovi, své babičce Olze a strejdovi Jaroslavovi, firmě Metrostav, a.s., a také všem, kteří projekt podpořili.

Dále bych chtěl poděkovat svému týmu, který se mnou dával dílo dohromady, a to jmenovitě Václavě Perglerové za korekturu, Mileně Ptáčkové za grafické zpracování obálky a sazby a Elišce Prokopové za redakci a skvělý přístup k naší spolupráci.

Nakonec chci poděkovat mé přítelkyni Kate, která mě ve psaní celou dobu podporovala a dokázala mě nakopnout k věcem, které jsem sám nevěděl, že dokážu.
Bum bum.

Část první

Probuzení

Ráno

Nepamatuju si přesně, co se tu noc stalo. Asi jsem to přepísk s kamarády v hospodě...

Každopádně jsem se ráno probudil pod stromy ve Stromovce, bylo mi hrozně špatně a točila se mi hlava. Probudilo mě jarní slunko, pálilo mě do očí.

Vůbec nevím, co jsem všechno vypil, ale takový voko jsem snad v životě ještě neměl. Prožíval jsem zrovna období, kdy jsem hrozně pil. Bylo mi čerstvě osmnáct a všichni moji kamarádi tenhle rok taky slavili osmnáctiny. Prostě se to sešlo a já každý víkend skončil na *jednom*.

Probudil jsem se. Bylo pondělí ráno. Fakt nechápu, jak někdo může chtít jít chlastat v neděli. Podíval jsem

se na mobil na čas, chvilka po půl osmé. Dobře jsem věděl, že bych měl jít do školy. Mám tam už tak dost absence a nechci si o prázdninách opravovat neklasifikace. Nahmatal jsem tašku a zjistil, že mám s sebou jeden A5 linkovaný sešit, což by mělo na zápisky stačit. Propisku vždycky někde splaším. Krom sešitu jsem zkontroloval, že jsou klíče, peněženka a elektronická cigareta na svých místech.

Světě, div se, netrvalo mi ani pět minut zvednout se ze země a postavit se na vlastní nohy. Musel jsem se akorát na chvilku opřít o strom, jak se mi motala hlava.

„Už nikdy nebudu pít, tolik,“ říkám sám sobě.

Je čas vyrazit do školy, tu bolest hlavy budu muset nějak přetrpět. Do školy sice přijdu pozdě, ale to nevadí. Lepší pozdě než nikdy, což se poté ukázalo jako krutý paradox, ale k tomu se dostanu, dost brzy.



Blbej fór

Vytáhnul jsem z tašky klíče a čipem otevřel dveře školy. Je pondělí, takže začínáme matikou.

Chodby školy byly prázdné, logicky, když už začala hodina. Vyběhl jsem schody do druhého patra a otevřel dveře třídy.

„Dobrý den, omlouvám se, já zaspal,“ vysypal jsem ze sebe hned ve dveřích. Čekal jsem, že na mě bude matikář rvát, že jdu zas pozdě, ale nic. Odpověděl jen: „Dobrej.“

Sedl jsem si k Markovi, kamarádovi, který měl vedle sebe zrovna místo.

„Čus,“ řekl jsem.

Už v tuhle chvíli mi přišlo jeho čus poněkud divné, ale neřešil jsem to. Pan učitel Macháček se podíval do počítače a následně se zeptal: „Můžu jen vaše jméno? Pane opozdilý?“

Řekl jsem mu tedy své jméno.

Nejvíce mě v tu chvíli znervózňovalo šuškáni mých spolužáků, kteří se na mě furt otáčeli. Občas jsem zaslechl něco jako „Kdo to je?“ nebo „Ty ho znáš?“.

Snažil jsem se to moc nevnímat a v klidu sedět. Otočil jsem se na Marka a zeptal se ho: „Přišel jsem o něco?“

„Ne,“ řekl nepřítomně. Bylo to celý nějaký divný. Skoro se na mě ani nepodíval, z jeho pohledu bylo jasné, že by se nejraději zvedl a sedl si jinam, a přece nehybně seděl pořád na tomtéž místě.

Podíval jsem se dopředu na pana učitele. Jakmile jsem se otočil, holky vepředu, co na mě předtím koukaly, sebou cukly a otočily se taky vpřed. Proč na mě civěly? Jako kdybych mezi ně nepatřil. Co se to stalo? Udělal jsem snad včera v noci něco? Něco, kvůli čemu by mě všichni zavrhlí? Nebo to je jen nějaký blbej fór?

„Vás tady nemám. Nespletl jste si třídu, mladý pane?“

Už jen oslovení mladý pane se mi nelíbilo.

„To ne, určitě patřím sem. 3. B.“ Jo, určitě je to 3. B, ujišťoval jsem sám sebe.

„Jenže systém mi říká, že ve 3. B nikdo s vaším jménem není.“

Koukal jsem na něj s vykulenýma očima. To si ze mě dělaj všichni srandu? To do toho ty paka zvládli zatahnout i pana učitele?

„Tudíž sem určitě nepatříte. Běžte do své třídy, prosím.“

„To není možné! Můžu se do toho systému podívat sám?“

„Račte.“

Nebyl jsem tam. Nikde jsem tam nebyl. Co to může znamenat? Nějaký zkrat systému? Tohle prostě není možný. Ale všichni se na mě dívali jako na cizince. To na tom bylo asi nejdivnější.

„Jestli jste opravdu přesvědčen, že na téhle škole studujete, tak s tím zajděte do ředitelny, jestli vůbec víte, kde je. Tady probíhá výuka. Děkuji a na shledanou.“

Zavřel jsem za sebou dveře. Můj cíl byl v tu chvíli jasný: ředitelna. Tam už tomu přijdou na kloub. Přece v tom s nima nemůže jet i pan ředitel, to už by bylo fakt moc.



„Počkejte tu, pan ředitel Kupka tu bude každou chvíli,“ řekla zástupkyně a já se usadil na lavičku před ředitelnou. Nezbyvalo mi nic jiného než čekat a sedět na té staré známé lavičce, v té staré známé škole, na toho starého známého ředitele. Nic se tu nezměnilo.

Všechno je, jak má být. Nebo se mi to tak alespoň zdálo. Pořád jsem měl neodbytný pocit, že i přes všechno to stejný je všechno jiný. Dodnes nedokážu slovy popsat, jak jsem se cítil.

Nečekal jsem dlouho, mohlo to být tak pět, možná deset minut. Pan ředitel přišel z hodiny, a aniž si mě všiml, vešel do svých dveří. Nechtěl jsem se moc vtírat, počkal jsem tak půl minuty a zaklepal.

„Pojďte dále,“ ozvalo se. Pozdravil jsem, představil jsem se a začal mu vysvětlovat, co se stalo.

„Ráno jsem přišel do třídy a všichni se tvářili, jako by mě neznali, dokonce mě i vymazali ze systému a zatáhli do toho i pana učitele Macháčka. Chtěl bych jen, aby se tohle vyřešilo, protože na takovýhle vtipy fakt nemám náladu.“

„Hm, hm,“ přikývl Kupka a začal se hrabat v počítači. „Můžu vás požádat znovu o vaše jméno?“

Tak jsem mu ho zopakoval.

„A v jaké jste třídě?“

„3. B.“

Kupka projížděl seznam studentů. Pořád pohyboval očima shora dolů, pak popojel myší a pokračoval. Chvilí se mi zdálo, že snad prohledává celou školu.

„Jak tak na to koukám, mám pocit, že oni nejsou ti, co si tady dělají srandu.“

„Co tím myslíte?“

„Krom toho, že jsem vás tu nikdy neviděl, opravdu nejste ani v tomhle systému. Pokud si tu někdo dělá z někoho srandu, budete to vy.“

Ztuhl jsem. Vůbec jsem nechápal, co se v tu chvíli děje. Jak je možný, že bych zničehonic na tuhle školu nikdy nechodil? Nebo pravděpodobnější varianta: jak se jim povedlo o tom přesvědčit i ředitele? Chvilí jsem nehybně stál a pak jsem ze sebe vydal: „Vždyť to není možný.“

„Buďte tak laskav a nezdržujte mě s takovejma krá-
vovinama. Nemám na to čas.“

„Jenže já jsem fakt student téhle školy! Nechte mě
žít, skončete tu srandu!“

„Odejděte prosím, nechce se mi to řešit přes policii.“

„Ale –“

„Konec debat! Už vás tu nechci ani vidět. Nashle.“

A tak se za mnou stejně jako předtím dveře třídy za-
vřely i dveře ředitelny a školy.

Hlavou mi probíhaly různé scénáře toho, co se moh-
lo stát. Je možný, že jsem to včera tak přehnal, že jsem
si spletl školu, učitele i kamarády? Ne, to je blbost, už
jen proto, že jsem se dostal svým čipem do školy. Co
když mě unesli mimozemšťani? Třeba kvůli tomu mám
takový vokno. Unesli mě, vymazali z historie a vrátili
zpátky sem, abych tu bloudil jako ztracená duše a oni se
mohli nahoře nad mraky bavit a smát. Nebo to všechno
je jen šílený sen. Noční můra o zapomnění. Musel jsem
se hned štípnout do ruky, to však bolelo až moc na to,
aby to byl sen. Nevěděl jsem, co mám dělat, došel jsem
tedy k závěru, že se pojedu domů trochu prospat. Nic
jiného teď stejně dělat nemůžu.



Zmizelej

Jedu domů. Furt mi vrtá hlavou, co se mi to dnes ráno stalo. Není možný, abych si spletl školu nebo tak něco? Museli si ze mě prostě dělat prdel. Jen nechápu, jak se proti mně mohla spiknout celá škola.

No, snažil jsem se myslet na něco jiného. Chtěl jsem si projet facebook a podívat se na profily svých „kamarádů“, co se dneska tvářili, že mě neznaj. Jenže mobil z nějakých důvodů nechytal signál. Děsilo mě to a docela to podporovalo tu mou teorii o mimozemšťanech.

Vymazali mě z historie, něco mi udělali s mobilem, pak na mě pustili nějaký zapomínací paprsek a vyhodi-

li mě uprostřed Stromovky. To by jim tak bylo (určitě) podobný! Holomkům...

Takže jsem jel tiše a sám vlakem domů a jediný, co jsem u toho mohl dělat, abych zabil ten nekonečný vír myšlenek, bylo hrát přihloupilé hry na mobilu. Ty naštěstí fungovaly.

„Dobrý den, kontrola jízdních dokladů,“ objevil se mladý, blondatý revizor. Zaštrachal jsem v tašce pro peněženku. Podal jsem mu lítačku a ten ji přiložil k terminálu. Ozval se dobře známý zvuk, který oznamoval, že se karta načetla.

Natáhl jsem se pro svůj průkaz a chtěl jsem ho schovat zpátky do peněženky, když tu mě revizor požádal, abych mu ho ukázal znova. Koukal se chvíli na lítačku a chvíli do té své mašinky.

„To je divný,“ prohlásil.

„Děje se něco?“

„Bude to asi nějaký zkrat, načetlo mi to jiný průkaz než ten váš. Zkusíme to znova,“ přiložil kartu k terminálu, ozvalo se zas to stejné zapípání, ale revizor furt bezradně koukal do terminálu. „Pořád nic.“

„No super, co mám teda dělat?“

Krok po kroku mi vysvětlil, kam mám jít, kam zavolat a tak podobně. Moc jsem ho vlastně ani nevnímal.

Klánovice, moje zastávka. Vystoupil jsem z vlaku a namířil si to k blízké hospůdce. Ne, nechtěl jsem jít na pivo, jen jsem se chtěl co nejdřív připojit k wifi. Jako většina mých vrstevníků jsem měl zrovna období, kdy jsem z mobilu skoro nespustil oči, pořád jsem se koukal na něco na facebooku a podobně.

Došel jsem k místní hospůdce. Domov je tam, kde se ti mobil automaticky připojí k wifi. To se tak říká. Vždycky to tady dělal, jen dneska ne. S tím jsem si nelámal hlavu, heslo jsem si pamatoval. Spíš mi moc nešlo do hlavy, proč se nemůžu přihlásit ke svému účtu na facebooku. *E-mail, který jste zadali, neodpovídá žádnému účtu.* Pořád dokola. Proč by zrovna mně někdo hackoval a mazal účet? Nejsem nikdo, nemám moc peněz, žádnou slávu, ale taky žádný nepřátele. Proč já? Naštvalo mě to. Dost mě to naštvalo.

Co se dá dělat, vyřeším to doma. Všechno nechám na doma. Sociální sítě, lítačku, ale hlavně si na chvilku dáchnu. Rodiče touhle dobou nejsou doma, tak se alespoň nebudou divit, co tam dělám. Tenhle den teprve začal a už se stal jedním z nejdivnějších v mém životě. Jako by nestačilo, že jsem se probudil uprostřed Stromovky s přišernou kocovinou.

Blížil jsem se domů. Máme dvoupatrový, šedý rodinný domek se zahradou. Pamatuju si, jak se stavěl. Mohlo mi být tak pět let, můj mladší brácha ještě nebyl na světě a byt v Praze už nám nestačil. Běhal jsem po stavbě a hrál si tam se starší ségrou. Byl jsem ještě malej a nemusel jsem si dělat hlavu se školou, brigádou a tak. Jó, to bylo fajn.

Došel jsem do naší ulice, vylovil klíče od branky a přišel jsem k plotu. Na první pohled se mi zdál nějak divnej, ale mám kocovinu, říkal jsem si, to se mi určitě jen zdá. Strkal jsem klíč do zámku, ale nepasoval tam. Nemohl jsem si přece splíst klíč od branky s tím od domu, ne? Tak zkusím i ostatní klíče, ale nepasuje ani jeden.

Pak přišel ten hroznej šok. Podíval jsem se za plot,
kterej byl fakticky jinej. Stejně jako barák, co tady stál.
To nebyl můj dům.
Můj dům zmizel.